

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/303/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225020
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225020.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Edity Szabovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingová 4, Bratislava, proti odporcovi : SR - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave č.k. 12C/117/2012-96 zo dňa 28.2.2014, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave č.k. 12C/117/2012-96 zo dňa 28.2.2014 potvrdzuje.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Návrh vo veci samej zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že návrhom podaným na súde dňa 27.09.2012 sa domáhal navrhovateľ vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 125,- eur z titulu majetkovej škody, a sumy 550,- eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II.

K výroku o zamietnutí návrhu vo veci samej:

Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX) navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor požiadal miestne a vecne príslušný súd o udelenie poverenia, avšak exekučný súd nerozhodol o udelení poverenia do 15 dní od doručenia tejto žiadosti. Napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, exekučný súd rozhodol až dňa 7.12.2010, teda po uplynutí zákonnej doby (omeškanie trvalo tak viac ako 10 mesiacov).

Ako dôkaz žiadal navrhovateľ uvedené skutočnosti zistiť z exekučného spisu založeného pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným POHOTOVOSTĚ, s.r.o, Bratislava a povinným T. L. pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX (registrácia

súdneho exekútora EX 4777/2010). Podľa názoru navrhovateľa postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom (§44 ods. 2 Exekučného poriadku). Preto si uplatnil náhradu majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda mu vznikla ako náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ ako poškodený vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, a na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Celkovo vynaložil navrhovateľ márne sumu 125 eur.

Zároveň si navrhovateľ uplatnil ako poškodený aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík ako je zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolventnosť povinného. Výšku nemajetkovej ujmy navrhovateľ vyčíslil analogicky vychádzajúc z nálezov Ústavného súdu, keď za prietahy v konaní sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660,- eur. Výška nemajetkovej ujmy je 660,- eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,- eur (za mesiac) x 10 mesiacov v sume 550,- eur.

Na žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podľa § 5 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. odporca do podania návrhu pozitívne nereagoval.

Odporca s návrhom nesúhlasil a žiadal ho ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť. Predovšetkým poukázal na to, že navrhovateľ podal zmatečné podanie, keď neboli splnené procesné podmienky, aby súd vo veci mohol konať a vydať rozhodnutie. V návrhu navrhovateľa nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania, ktoré je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje - ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz k návrhu a celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Z jeho návrhu ani nie je zrejmé či sa domáha náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prietahov, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Dňa 23.04.2012 boli odporcovi od navrhovateľa predložené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Keďže už dňa 27.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci je zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Návrh bol tak uplatnený na súde predčasne. Navrhovateľ nereagoval ani na opakované výzvy odporcu na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku. Odporca preto považuje nárok navrhovateľa za predbežne neprerokovaný. K namietanému nesprávnemu úradnému postupu odporca uviedol, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Súd vydal poverenie v zákonnej lehote. K materiálnej škode odporca uviedol, že navrhovateľ sa domáha úhrady paušálnej škody, avšak podľa § 17 ods. 1 z.č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Navrhovateľ výšku škody žiadnym spôsobom nepreukázal, keď neprodukoval žiadne dôkazy, na základe ktorých by osvedčoval napr. využívanie informačného systému, a pod. K výpočtu nemajetkovej ujmy odporca poukázal najmä na osobitosť v konaní pred Ústavným súdom SR, keď poskytovanie finančného zadosťučinenia je závislé od mnohých okolností ako je napr. osoba poškodeného, závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Navrhovateľ si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy ako spoločnosť - právnická osoba a v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal zánik podnikateľských aktivít a plánov, resp. nepreukázal ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské aktivity. Odporca návrh žiadal zamietnuť aj z dôvodu, že navrhovateľ

nepreukázal príčinnú súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Vzťah príčiny a následku musí byť pritom priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

Súd poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; § 44 ods. 2, 3 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti.

Z exekučného spisu sp. zn. 0Er/563/2010 mal súd za preukázané, že dňa 15.7.2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. S. P. o udelenie poverenia. Uznesením č.k. 0Er/563/2010-9 zo dňa 6.12.2010 súd čiastočne exekúciu v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 311,- Eur odo dňa 23.10.2009 do zaplatenia zastavil. Dňa 7.12.2010 súd udelil súdному exekútorovi poverenie č. 5102 089014 na vymoženie istiny 311,- Eur, zákonného úroku vo výške 6% ročne zo sumy 311,- Eur od 7.1.2010 do zaplatenia, trov konania a trov exekúcie. Pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie súd tak iba čiastočne nedodržel zákonnú 15 - dňovú lehotu. Exekútora poveril vykonaním exekúcie po približne 5 mesiacoch od podania žiadosti, avšak zároveň žiadosť o udelenie poverenia čiastočne zamietol. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku totiž vyplýva, že 15 - dňová lehota platí iba v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. V danom prípade súd zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom v časti úroku z omeškania. Na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zákon žiadnu lehotu nestanovuje. Zákon tiež nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť v prípade, že zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom.

Navrhovateľ sa po tom, čo odporca jeho žiadosti na predbežné prerokovanie veci nevyhovel, domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy voči odporcovi z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prietahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z. z. všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Právna úprava zákona č. 514/2003 Z. z. účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, však nevyžadovala ako podklad pre ustálenie otázky, či skutočne došlo k nesprávnemu úradnému postupom spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty, výsledky vybavenia sťažnosti na prietahy; alebo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní; alebo právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov; alebo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Súd prvého stupňa preto dospel v súlade s § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Súd v prejednávanej veci konštatoval, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupom tunajšieho súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu. Argumentácia odporcu, ktorý sa odvoláva na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 a ktorý tvrdí, že 15- dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, preto neobstojí.

Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu - existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd dospel k záveru, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal. Navrhovateľ sa domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky. Súd zdôraznil, že je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný navrhovateľ preukázať. Navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, za

administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a ide len o jednostranné tvrdenia navrhovateľa, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch. Pokiaľ navrhovateľ uviedol, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, preukazujúce škodu spočívajúcu v týchto výdajoch, mal súd za to, že od začiatku konania (27.09.2012) mal navrhovateľ dostatok času a príležitostí na predloženie predmetných dôkazov, aj inou ako korešpondenčnou cestou. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo navrhovateľa. Keďže navrhovateľ toto dôkazné bremeno neunesol (nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz), súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Navrhovateľ sa taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd poukázal na to, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povest' spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však svoje tvrdenia nijakým spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Súd nemôže navrhovateľovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení, keď nepreukázal a nekonkretizoval aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd mal za to, že navrhovateľ nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prieťahy v konaní a tento urgoval vydanie poverenia, až v dobe, kedy už bolo poverenie vydané. Navyše súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/675/2011 zastáva názor, že nepríjemnosti spôsobené členom vo vedení spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť).

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. Z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinnú T. L. na plnenie, ktoré v časti úrokov z omeškania odporovalo dobrým mravom. Z tohto dôvodu bola na strane súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. Bolo by neprimerané a neúčelné, aby bola navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku upravujúcu úroky z omeškania vo výške, ktorá odporovala dobrým mravom, priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie po takmer 5 mesiacoch, čo je v porovnaní s dobou trvania exekučného konania, krátky časový interval. Nedodržanie zákonnej lehoty, na udelenie poverenia na exekúciu preto na strane navrhovateľa nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nijako nepreukázal ani vznik skutočnej škody ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by za takmer 5 mesiacov došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval navrhovateľ v návrhu. Nie

je prípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolventie povinného na súd. Pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho podnikateľskú aktivitu. Pokiaľ navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolventie povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd mal za to, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15 - dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je dostatočným zadosťučinením pre navrhovateľa konštatovanie porušenia jeho práva.

Súd sa nestotožnil ani s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prietahy v konaní. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto bude líšiť na základe individuálnych daností prípadu a

Súd mal ďalej za to, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Ak by aj navrhovateľ vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy preukázal, navrhovateľ nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak. Navrhovateľ totiž nepreukázal, že by v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu ukončeniu exekučného konania. Z týchto dôvodov súd návrh navrhovateľa vo veci samej zamietol.

K námietke premlčania žalovaného nároku zo strany odporcu, súd uviedol, že táto je neopodstatnená. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade mohlo dôjsť k vzniku škody resp. nemajetkovej ujmy u navrhovateľa najskôr po uplynutí 15 - dňovej lehoty odo dňa podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (15.07.2010), teda dňa 30.07.2010. Návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého predbežného prerokovania nároku neplynú premlčacia doba, bol doručený odporcovi dňa 23.04.2012. Návrh na začatie konania bol podaný na súde dňa 27.09.2012, teda zjavne pred uplynutím 3-ročnej premlčacej doby. Táto skutočnosť však vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nemala vplyv na rozhodnutie súdu vo veci.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.. Keďže plne procesne úspešnému odporcovi trovy konania nevznikli, súd mu ich nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie.

Navrhovateľ preto podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Navrhovateľ tiež namietol, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V konaní pred súdom mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, pretože súd napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľa. Aj keď vo veci prvostupňový súd zistil, že došlo k čiastočnému nedodržaniu zákonnej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, neboli splnené ďalšie zákonné predpoklady na priznanie požadovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak nárok zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nie je možné priznať. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v tejto časti podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a nepovažuje za potrebné nič uvádzať navyše.

K výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania:

Zo súdneho spisu vyplýva, že prvostupňový súd nariadil na deň 28.2.2014 pojednávanie, pričom navrhovateľ prevzal predvolanie dňa 6.2.2014, právny zástupca navrhovateľa dňa 10.2.2014 a odporca dňa 6.2.2014.

Dňa 25.2.2014 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti odporcu na pojednávaní, pričom o odročenie pojednávania nežiadal.

Dňa 24.2.2014 doručil právny zástupca navrhovateľa na súd elektronicky ústavnú sťažnosť adresovanú Ústavnému súdu SR so žiadosťou o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu podania tejto sťažnosti. Súčasne požiadal, aby konajúci súd konanie prerušil až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci.

Dňa 28.2.2014 sa konalo pojednávanie, na ktoré sa nedostavili účastníci konania. Súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pred rozhodnutím vo veci najskôr rozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Súd poukázal na to, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. nie je obligatórne, súd môže konanie prerušiť a tiež nemusí. Dôvodom prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. musí byť však vždy tá skutočnosť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši tzv. predbežná (prejudiciálna) otázka. Túto otázku si však súd môže vyriešiť aj sám (§135 ods. 2 O.s.p.). O námietke navrhovateľa o zaujatosti zákonného sudcu bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným, postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p., dňa 19.10.2012 uznesením č.k. 9NcC/73/12-21 tak, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava II v Bratislave JUDr. Gabriela Sobolovská nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci. Súd tak nezistil dôvody pre prerušenie konania a návrh navrhovateľa na prerušenie ako nedôvodný zamietol. Uvedený názor súdu podporuje aj rozhodnutie Ústavného súdu SR č. III. ÚS 295/2013, ktorým bola odmietnutá sťažnosť navrhovateľa pre nedostatok právomoci vec prejednať a rozhodnúť. Obdobne Ústavný súd SR rozhodol aj v ďalších svojich rozhodnutiach (IV. ÚS 386/2013, IV. ÚS 531/2013).

K odvolacej námietke navrhovateľa, že takýmto postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, odvolací súd uvádza nasledovné:

Ako uviedol súd prvého stupňa, o tom, že zákonná sudkyňa vo veci JUDr. G. J. nie je vylúčená z konania, rozhodol Krajský súd v Bratislave ako nadriadený súd uznesením z 19.10.2012, č. k. 9NcC/73/2012-21. Nie je preto dôvodná námietka navrhovateľa v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Neobstojí ani námietka, že súd prvého stupňa porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Aj keď odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dokazné návrhy, má za to, že zásadu kontradiktórnosti nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ako vyplýva zo spisu, súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 28.2.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 6.2.2014 a jeho právnomu zástupcovi dňa 10.2.2014. V predvolaní na pojednávanie súd prvého stupňa riadne poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ teda mal dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi a vyjadreniami odporcu nachádzajúcimi sa v spise, a to vrátane kópie exekučného spisu, ktorý je súčasťou spisu. Ostal však nečinný. Až podaním zo dňa 21.2.2014 (č.l. 80) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ a zároveň požiadal o prerušenie konania. Dôvodom návrhu navrhovateľa na zrušenie nariadeného pojednávania a na prerušenie konania, bolo podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd SR v predmetnej veci., ktorou sa domáhal sa vydania nálezu, že týmto rozhodnutím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Súčasne sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur, ako aj zrušenia rozhodnutia zo dňa 19.10.2012, sp. zn. 9NcC/76/2012 a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne odôvodnil, prečo dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania. Vyporiadal sa tak s návrhom navrhovateľa na prerušenie konania v súvislosti s konaním na Ústavnom súde SR o jeho sťažnosti, a tento zamietol. O rovnakej o ústavnej sťažnosti navrhovateľa v obdobnej veci už bolo rozhodnuté napríklad uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 20.6.2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11 tak, že táto ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie. Rovnako rozhodol ústavný súd aj v ďalších obdobných veciach. Súd prvého stupňa preto zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené a konanie vo veci prerušené. Správne preto rozhodol o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. S jeho rozhodnutím sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd. Dôvod, pre ktorý navrhovateľ požiadal o zrušenie pojednávania „až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu“, nemožno považovať za dôležitý v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.. Súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 28.2.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.) a v neprítomnosti riadne ospravedlneného odporcu. Súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie, pretože navrhovateľ v tomto smere ani nemal žiadne návrhy. Preto súd prvého stupňa bol v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.